

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 892/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 28 września 2021 roku w sprawie sygn. akt II K 1175/19.			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	Obraza prawa procesowego, która miała wpływ na treść wyroku: - art. 7 k.p.k. poprzez dowolną w miejsce swobodnej ocenę materiału dowodowego i na podstawie takiej dowolnej oceny, a odnoszącej się głównie do oceny i analizy zeznań świadków - rodziny	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

oskarżonego -
przyjęcie, że
oskarżony dopuścił
się zarzucanego mu
czynu w przypadku,
gdy jak wykazało
to postępowanie,
świadkowie
uzgadniali treść
swoich depozycji
pomiędzy sobą
znając treść
protokołów
przesłuchań z innych
postępowań, co
wskazuje na fakt, iż
ich zeznania nie były
ani spontaniczne ani
szczerze a miały
jedynie na celu
całkowite
zdyskredytowanie
osoby oskarżonego,
co skutkuje
powinnością
uznania ich za
niewiarygodne
źródło dowodowe w
sprawie,

- art. 7 k.p.k. poprzez
nieuzasadnioną
odmowę przyznania
waloru
wiarygodności
konsekwentnym i
spójnym
wyjaśnieniom
oskarżonego A. O.
(1),
nieprzyznającego się
do popełnienia
zarzucanego mu
czynu oraz oparcie
tym samym
rozstrzygnięcia w
sprawie w zasadzie
jedynie na dowodzie
z zeznań świadków
D. O. oraz

A. B. którzy
byli zaangażowani
w spór pomiędzy
oskarżonym a
pokrzywdzonym a
tym samym mieli
powód do składania
zeznań sprzecznych
z rzeczywistością,

- art. 410 k.p.k.
w zw. z art.
424 k.p.k. poprzez
brak odniesienia
się w pisemnym
uzasadnieniu
wyroku do
ujawnionych w toku
postępowania
okoliczności
polegających na
ustalaniu treści
zeznań pomiędzy
świadkami - rodziną
oskarżonego - które
to okoliczności mają
istotne znaczenie
dla rozpoznania
niniejszej sprawy
i ustalenia w
sposób prawidłowy
stanu faktycznego
w sprawie i tym
samym całkowite
pominięcie tego
elementu
postępowania, które
jednoznacznie
ukazywało sposób
działania zarówno
pokrzywdzonej jak
i jej dzieci oraz
synowej, którzy z
premedytacją dążyli
do obciążenia swymi
zeznaniem
oskarżonego,

- art. 170 § 1 pkt
5 k.p.k. poprzez jego

wadliwe
zastosowanie
polegające na
nieuzasadnionym
oddaleniu wniosku
dowodowego
obrońcy
oskarżonego
złożonego w toku
postępowania
sądowego powołując
się tym samym, iż
wniosek ten zmierzał
do przedłużenia
postępowania w
przypadku, gdy po
pierwsze
postępowanie z
uwagi na tę
okoliczność nie
zostałoby wydłużone
w kontekście
przeprowadzenia
dowodu z
uzupełniającej opinii
biegłego chirurga na
okoliczność
ustalenia uszczerbku
na zdrowiu u
pokrzywdzonej a po
drugie dopuszczenie
dowodu z opinii
biegłych tj.
przeprowadzenie w
stosunku do
oskarżonego badań
wariograficznych,
było jedynym
dowodem i
możliwością obrony
swych praw w
procesie karnym
przez oskarżonego
i tym samym
możliwością
dowodzenia swych
racji,

- art. 170 § 1a
k.p.k. poprzez jego

niezastosowanie i
tym samym
nieuzasadnione
oddalenie wniosku
dowodowego o
przeprowadzenie
dowodu z opinii
biegłych, wykonania
badania
wariograficznego w
przypadku, gdy
dowód ten miało
istotne znaczenie
czy zarzucany
oskarżonemu czyn
został przez niego
popelniony,

- art. 192a § 1 k.p.k.
w zw. z art. 199a
k.p.k. poprzez jego
niezastosowanie i
tym samym
nieuzasadnione nie
dopuszczenie
dowodu z opinii
biegłych na
okoliczność
przeprowadzenia
badania
wariograficznego
oskarżonego, który
to dowód miał
istotne znaczenie dla
rozstrzygnięcia w
sprawie.

Na skutek
poczynionych
błędów procesowych
błąd w ustaleniach
faktycznych sprawy
polegający na
uznaniu, że
oskarżony A. O.
(1) dopuścił się
zarzucanego mu w
akcie oskarżenia
czynu w przypadku,
gdy okoliczności

	zmierzające do wykazania prawdziwości i rzetelności zarzutu nie zostały potwierdzone zgodnie z treścią prawdy materialnej, zaś ustalony przez Sąd stan faktyczny nie powinien znaleźć oparcia na zgromadzonych dowodach z przyczyn opisanych powyżej. Powyższe zarzuty zostały zawarte w apelacji obrońcy oskarżonego i z uwagi na ich treść zostaną omówione łącznie.			
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny				
Podniesione przez skarżącego zarzuty obrazy przepisów postępowania generalnie sprowadzające się do zanegowania oceny materiału dowodowego przeprowadzonej przez Sąd Rejonowy okazały się w głównym ich nurcie niezasadne. Przy czym, należy podnieść, że przekonanie sądu				

o wiarygodności
określonych
dowodów i
niewiarygodności
innych pozostaje
pod ochroną prawa
procesowego, a więc
mieści się w
ramach swobodnej
oceny dowodów
jedynie wtedy, gdy
jest poprzedzone
ujawnieniem w toku
rozprawy
całokształtu
okoliczności i to w
sposób
podyktowany
obowiązkiem
dochodzenia
prawdy, stanowi
wynik rozważenia
wszystkich
okoliczności
przemawiających
zarówno na korzyść,
jak i na niekorzyść
oskarżonego, jest
wyczerpująco i
logicznie – z
uwzględnieniem
wskazań wiedzy
i doświadczenia
życiowego –
argumentowane w
uzasadnieniu
(zobacz: OSNKW
7-9/1991, poz.41).
Pamiętać należy,
iż konsekwencją
zasady prawdy (art.
2 § 2 k.p.k.)
jest wymóg, aby
ustalenia faktyczne,
w oparciu o które
następuje orzekanie,
były udowodnione,
tylko wówczas
można przyjąć, że
są one prawdziwe,

czyli zgodne z rzeczywistością. Zobowiązuje ona organy procesowe do dołożenia – niezależnie od woli stron – maksymalnych starań i wyczerpania wszelkich dostępnych środków poznania prawdy. Organy procesowe w ramach swobodnej oceny dowodów są ustawowo zobligowane do ukształtowania przekonania dopiero na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów ocenianych według zasad prawidłowego rozumowania z pełnym wykorzystaniem dostępnej wiedzy i doświadczenia życiowego (art. 7 k.p.k.). Kodeks nie narzuca żadnych dyrektyw, które nakazywałyby określone ustosunkowanie się do konkretnych dowodów i nie wprowadza różnic co do wartości poszczególnych dowodów. Zasada prawdy materialnej jest adresowana do wszelkich organów procesowych. Nie da się jednak zawsze bezwzględnie ustalić przebiegu zdarzenia,

lecz niekiedy tylko w takim zakresie, na jaki zezwalają na to zebrane dowody oraz dostępna wiedza i ukształtowane na jej podstawie doświadczenie życiowe. W toku prowadzonych czynności uprawnione organy mają jednak obowiązek wnikliwego zbadania i uwzględnienia wszystkich okoliczności zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.). Wyrok musi być wynikiem analizy całokształtu ujawnionych okoliczności, a więc i tych które go podważają. Pominięcie istotnych dla sprawy okoliczności, mogących mieć wpływ na rozstrzygnięcie w kwestii winy, stanowi oczywistą obrazę przepisu art. 410 k.p.k. Podzielić też należy konsekwentne poglądy orzecznictwa, że przekonanie Sądu o wiarygodności jednych dowodów i jej braku w przypadku innych, pozostaje pod

ochroną przepisu art. 7 k.p.k., jeżeli zostało poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, rozważeniem okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, pozostaje zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (tak np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11.04.2018 r., IV KK 104/18, opubl. Legalis).

W aspekcie powyższego apelacja obrońcy oskarżonego nie wykazała w skuteczny sposób, aby rozumowanie Sądu meriti, przy ocenie zgromadzonych w sprawie dowodów było wadliwe, bądź nielogiczne. Zarzuty przedstawione w apelacji - po ich gruntownej analizie i zestawieniu z zebranymi w sprawie dowodami - mają w istocie charakter

polemiczny i
opierają się
wyłącznie na
wybiórczej oraz
subiektywnej ocenie
zebranych w sprawie
dowodów. Nie
można w żaden
sposób podzielić
twierdzenia
skarżącego, jakoby
Sąd Rejonowy
dokonał stronniczej
i dowolnej oceny
wiarygodności
zgromadzonego w
sprawie materiału
dowodowego, a
w szczególności
osobowych źródeł
dowodowych, w tym
świadków będących
członkami
najbliższej rodziny
oskarżonego. Z
kwerendy akt
sprawy w sposób
jasny i klarowny
wynika, że syn
pokrzywdzonej i
oskarżonego - D.
O., a także jego
małżonka - A. O.
(2) oraz córka
stron A. B. słyszeli
awantury. Z racji
zamieszkiwania w
tym samym domu,
choć w jego różnych
częściach dochodziły
odgłosy awantur i co
znamiennie zarówno
A. O. (2), jak i
D. O. wskazywali,
że osobą
wypowiadającą
słowa wulgarne był
głównie oskarżony,
który szturczał i
pukał

pokrzywdzoną, a nadto, widzieli jej posiniaczone ręce i zapłakaną pokrzywdzoną. Istotne jest to, że wedle relacji A. B. przemoc fizyczna i psychiczna nasiliła się w pewnym okresie czasu i była naocznym świadkiem negatywnych zachowań ojca względem matki. W aspekcie powyższego słusznie za przymiotem wiarygodności Sąd meriti obdarzył depozycje pokrzywdzonej Z. O.. W tym miejscu wskazać należy, iż okoliczność czytania przez świadków swych zeznań składanych w sprawie cywilnej o separację oraz z postępowania przygotowawczego (przy czym każdy z nich czytał własne relacje) - co wyżej wymienieni rzeczywiście potwierdzili - nie deprecjonuje a priori wartości dowodowej ich relacji. Analiza treści ich zeznań wskazuje, że są one spójne i logiczne, a także wzajemnie ze sobą korespondują. Przede wszystkim, istotne są ich relacje składane

bezpośrednio po
złożeniu
zawiadomienia o
przestępstwie przez
pokrzywdzoną w
postępowaniu
przygotowawczym,
gdyż o ile nie
są tak obszerne
jak w postępowaniu
sądowym, niemniej
jednak nie pozostają
w opozycji do
tych składanych
pierwotnie.
Imputowanie,
jakoby świadkowie
uzgadniali wspólną
wersję przebiegu
wydarzeń z udziałem
oskarżonej i
pokrzywdzonej nie
jest uprawnione.
Świadkowie przecież
nie musieli
potwierdzać takiego
stanu rzeczy. Co
więcej zauważyć
należy, iż równie
dobrze oskarżony
mógł zapoznawać
się z treścią
swoich wyjaśnień.
Okoliczności te nie
stanowią prostego
asumptu do ich
zdezawuowania i
posądzenia
świadków o
składanie fałszywych
zeznań. Podkreślić
należy, iż również
funkcjonariusz
policji A. W.
wskazywał, że w
rozmowach z
pokrzywdzoną
uzyskał wiedzę o
nagannych
zachowaniach jej

męża oraz, że Z. O. obawia się męża.

W aspekcie powyższego, twierdzenia skarżącego koncentrujące się na wykazaniu naruszenia przepisów postępowania art. 7 k.p.k., i art. 410 k.p.k. (wskazujące na rzekomą wadliwość procedowania), nie przedstawiają jakichkolwiek przekonujących argumentów, podważających prawidłowość i słuszność rozumowania Sądu I instancji. Tym samym, Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy dokonał wartościowania zarówno osobowych, jak i nieosobowych źródeł dowodowych zebranych na gruncie analizowanej sprawy, a następnie poczynił co do zasady prawidłowe ustalenia faktyczne w tym zakresie. Dokonane zaś przez Sąd Rejonowy ustalenia odpowiadają zebranym w sprawie dowodom, a nade wszystko są wynikiem ich analizy. A zatem,

przekonanie Sądu meriti o możliwości przypisania oskarżonemu S. G. zrealizowania znamion czynu mu zarzucanego, pozostaje pod ochroną prawa procesowego, jako że nie wykracza poza ramy zasady swobodnej oceny dowodów wyrażone w treści art. 7 k.p.k. Jednocześnie zaś konkluzje Sądu Rejonowego stanowią wynik rozważenia dowodów zgodnie z art. 410 k.p.k., przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.), a nade wszystko zostały rzeczowo – z uwzględnieniem wskazań wiedzy, doświadczenia życiowego i prawidłowego rozumowania – uzasadnione w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. Sąd odwoławczy, w pełni zgadza się z przeprowadzoną przez Sąd I instancji oceną przeprowadzonych w sprawie dowodów.

Mając na względzie zarzuty obrońcy

oskarżonego wskazać też należy, iż obraza przepisu art. 424 k.p.k. nigdy nie jest naruszeniem prawa procesowego mającym wpływ na treść orzeczenia, bowiem do sporządzenia uzasadnienia dochodzi po wydaniu wyroku (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 05.02.2015 r., II Aka 85/14, Legalis). Sporządzenie uzasadnienia wyroku jest czynnością wtórną wobec samego orzekania, a zatem sposób rozstrzygnięcia sprawy nie zależy od tego, czy treść pisemnego uzasadnienia wyroku odpowiada wymogom art. 424 k.p.k., dlatego niedostatki uzasadnienia wyroku nie dają podstaw do jego skutecznego podważenia, o ile został w sprawie zebrany i prawidłowo ujawniony materiał dowodowy dający podstawę do rozstrzygnięcia jakie w sprawie takiej zapadły (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia

23.12.2014 r., II Aka
436/14, Legalis).

Niezasadne są też
w tym kontekście
twierdzenia obrońcy
oskarżonego
koncentrujące się
na wykazywaniu
naruszenia norm
przepisów art. 170 §
1 pkt 5 k.p.k., art. 170
§ 1a k.p.k., oraz art.
192a § 1 k.p.k. w zw.
z art. 199a k.p.k.

Skarżący
bezpodstawnie
upatruje naruszenia
powyższych norm
między innymi w
zaniechaniu
przeprowadzenia
dowodu z
uzupełniającej opinii
chirurga na
okoliczność
ustalenia uszczerbku
na zdrowiu u
pokrzywdzonej,
albowiem opinia
biegłego S. N.
w sposób klarowny
udziela na
postawione przez
sąd pytania
odnośnie
odniesionych przez
Z. O. na skutek
uderzenia jej przez
oskarżonego w
twarz, a także
mechanizmu
powstania
ujawnionych u niej
w dniu 26 czerwca
2019 roku obrażeń.

Natomiast odnosząc
się do kwestii

powołania biegłego
w celu
przeprowadzenia
ekspertyzy
poligraficznej to
powinna być
wnikliwa ocena
zasadności tych
badań, wyraźnie
określony ich
przedmiot i cel,
wskazany materiał
dowodowy dający
podstawę do
prowadzenia badań
oraz wskazówki,
jak należy go
skompletować, by
był użyteczny do
budowy testów.
Oceniając opinię,
organ powinien
skontrolować
poprawność metody,
logiczność, pełność i
przejrzystość
wniosków, a także
sprawdzić, czy biegły
zrealizował zakres
ekspertyzy, nie
przekroczył swoich
uprawnień oraz
miał odpowiednie
kompetencje do jej
realizacji (T. Widła,
Ocena dowodu,
1992, s. 75;
T. Tomaszewski,
Dowód z opinii, s.
76–77). Warunkiem
sine qua non
przeprowadzenia
ekspertyzy
poligraficznej jest
wyrażenie zgody na
jej przeprowadzenie
przez osobę badaną
(por. postanowienie
Sądu Najwyższego
z dnia 29.01.2015

r., I KZP 25/14, Legalis; wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 26.02.2015 r., II Aka 31/14, Legalis; wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 14.1.2014 r., II Aka 263/13, Legalis). Jest to o tyle oczywiste, że jedynie dobrowolne uczestnictwo w badaniach pozwala biegłemu na jego przeprowadzenie oraz wyciągnięcie właściwych wniosków z badania. Wskazuje się ponadto, że istota ekspertyzy poligraficznej polega na współpracy biegłego z osobą badaną, co więcej – wymaga ona od badanego pewnej aktywności. Konsekwencją uzyskania zgody na przeprowadzenie badania i stosowanie przez biegłego środków technicznych mających na celu kontrolę nieświadomych reakcji organizmu jest uchylenie zakazu z art. 199 k.p.k. poprzez przyjęcie, że wypowiedzi oskarżonego dotyczące zarzucanemu czynu

mogą stanowić dowód w sprawie. Mogą zostać wykorzystane tylko te oświadczenia, które zostały złożone w czasie badania z wykorzystaniem poligrafu, toteż oświadczenia, których adresatem stał się biegły przed oraz po przeprowadzeniu badania, nie mogą zostać wykorzystane. Ponadto należy zwrócić uwagę, że art. 199 k.p.k. dotyczy oskarżonego, toteż złożenie w obecności biegłego przeprowadzającego badanie oświadczenia przez świadka nie może zostać ujawnione w treści ekspertyzy lub w toku przesłuchania biegłego. Należy podkreślić, że badanie przeprowadzone w trybie art. 199a k.p.k. nie jest dowodem sprawstwa i winy oskarżonego, toteż nie może być podstawą ponoszenia przez niego odpowiedzialności karnej. Istota tego badania polega na zbadaniu związku badanego z czynem (por. wyrok Sądu

Apelacyjnego w Krakowie z dnia 19.08.1999 r., II Aka 147/99, Legalisz glosą J. Widackiego, Pal. 2000, Nr 3, s. 251). Badanie to dowodzi wyłącznie tego, jaka była reakcja oskarżonego na zadawane mu pytania, więc powinno w zależności od poczynionych ustaleń stanowić impuls do przeprowadzenia dalszych czynności dowodowych w celu zweryfikowania informacji uzyskanych w trakcie badania poligraficznego (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 07.12.2016 r., II Aka 157/16, Legalis; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25.08.2015 r., III KK 51/15, Legalis; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17.06.2015 r., VKK 113/15, Legalis; wyr.ok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 05.11.2014 r., II Aka 363/14, Legalis; wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 13.08.2013 r., II Aka 235/13, Legalis; wyrok Sądu Najwyższego z dnia

04.12.2013 r., III KK 273/13, Legalis). Jeżeli chodzi o znaczenie dowodowe badań wariograficznych, to w orzecznictwie podkreśla się, że mają one charakter pomocniczy, pośredni i nie mogą zastępować samodzielnych dowodów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10.06.2015 r., III KK 18/15, Legalis; wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 08.04.2014 r., II Aka 36/14, Legalis; wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 14.01.2014 r., II Aka 236/13, Legalis). Ponadto opinia z badania wariograficznego powinna być wykonana jak najszybciej (ocenia się, że do kilkudziesięciu godzin od zatrzymania), inaczej traci wartość poznawczą wraz z upływem czasu oraz liczbą czynności przeprowadzanych z udziałem badanego (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 15.01.2004 r., II Aka 24/03, Legalis; wyrok Sądu Apelacyjnego w

Krakowie z dnia 26.04.2005 r., II Aka 264/04, Legalis). W praktyce zdarzają się przypadki występowania przez oskarżonych z wnioskami o poddaniu ich badaniom wariograficznym na okoliczność wiarygodności i prawdomówności złożonych wyjaśnień. Tak określony cel nie ma jednak nic wspólnego z istotą omawianego badania. W badaniu tym chodzi jedynie o rejestrację nieświadomych reakcji organizmu. Dowód z opinii wariograficznej z pewnością zaś nie dowodzi takich okoliczności jak prawdziwość wyjaśnień (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 01.02.2008 r., V KK 231/07, Legalis). Dowód z ekspertyzy wariograficznej nie może być dopuszczony w celu "oceny wiarygodności wyjaśnień oskarżonego" (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 07.12.2016 r., II Aka 157/16, Legalis). Jeżeli chodzi o znaczenie

dowodowe badań wariograficznych, to w orzecznictwie podkreśla się, że "mają one charakter pomocniczy, pośredni i nie mogą zastępować samodzielnych dowodów. Na późniejszym etapie postępowania nie może on służyć badaniu prawdomówności, zaś wynik badania nie może być wprost wykorzystany jako dowód winy lub niewinności" (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 14.01.2014 r., II Aka 236/13, Legalis).

Tym samym, żądanie przez obrońcę przeprowadzenia badań wariograficznych celem wykazania prawdziwości wyjaśnień oskarżonego nie było uzasadnione.

Odnosząc się zatem do zarzutu dotyczącego bezpodstawnego oddalenia wniosku dowodowego o przeprowadzenie badania wariograficznego oskarżonego na okoliczność jego ewentualnego

związku ze
zdarzeniami sąd
odwoławczy uznał,
iż słusznie Sąd
meriri uznał, że
na obecnym etapie
postępowania brak
podstaw do jego
przeprowadzania.
Treść ekspertyzy
wariograficznej, o
jakiej stanowi art.
199a k.p.k., dowodzi
wyłącznie tego, jakie
były reakcje
organiczne
oskarżonego na
określone zadawane
mu pytania, które to
reakcje
odzwierciedlają
stosunek
emocjonalny strony
biernej procesu do
danych zdarzeń.
Dowód z ekspertyzy
wariograficznej nie
może być
dopuszczony w celu
"oceny
wiarygodności
wyjaśnień
oskarżonego", zaś
wyniku tej
ekspertyzy nie
należy postrzegać w
kategoriach dowodu
sprawstwa lub braku
sprawstwa
oskarżonego. W
judykaturze podnosi
się, że skoro
wniosek obrońcy o
dopuszczenie
dowodu z ekspertyzy
wariograficznej
złożony został na
zaawansowanym
etapie postępowania
sądowego, po

dokładnym zapoznaniu się przez oskarżonego z aktami sprawy, to powyższy dowód utracił już swą wartość poznawczą. Wobec tego wniosek obrońcy w tym przedmiocie trafnie oddalono się na podstawie między innymi na podstawie art. 170 § 1 pkt 3 k.p.k. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 05.11.2014 r., II Aka 363/14).

Odnosząc się w tym kontekście do zarzutu odwoławczego błędu w ustaleniach faktycznych podnieść należy, iż nie może on polegać wyłącznie na polemice z ustaleniami faktycznymi poczynionymi przez sąd, wyrażonymi w uzasadnieniu wyroku, lecz do wykazania, jakich mianowicie konkretnie uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego, a co więcej, wskazywać musi na merytoryczną niesłuszność

wniosków sądu I instancji wyprowadzonych z określonego materiału dowodowego (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 17 .09.2019 r., I DO 39/19, opubl. Legalis). Skarżący nie może więc ograniczyć się do wskazania rozbieżności pomiędzy stanem faktycznym ustalonym przez sąd a postulowanym przez niego, ale powinien wykazać, na czym polega błąd w ustaleniu stanu faktycznego. Może być on słuszny tylko wówczas, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Zarzut ten nie jest uzasadniony, gdy (jak w tym wypadku) sprowadza się do zakwestionowania stanowiska sądu czy do polemiki z jego ustaleniami. Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu odmiennego poglądu nie

wystarcza do wniosku o popełnieniu przez sąd istotnego błędu ustaleń. Zarzut taki powinien wskazywać nieprawidłowości w rozumowaniu sądu w zakresie istotnych ustaleń, czego skarżący skutecznie nie czyni (tak też w wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie, z dnia 14.11.2019 r., II AKa 143/19, Legalis; podobnie w wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie, z dnia 07.11.2019 r., II AKa 173/19, Legalis). A zatem, zestawiając powyższe postulaty z wywodami apelanta nie można zgodzić się z sugestią, jakoby Sąd Rejonowy poczynił błędne ustalenia faktyczne - w opisanym w skardze apelacyjnej zakresie - które rzekomo miały wpływ na treść zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Sąd Okręgowy nie dostrzegł w zarzucie żadnych rzeczowych i celnych argumentów, które dyskwalifikowałyby stanowisko Sądu I instancji w zakresie ustalonych faktów. Poza tym, analiza materiału dowodowego sprawy

nie stwarza co do zasady podstaw do uznania, że sąd miałby dokonać błędnych ustaleń faktycznych w zakresie przewidzianym w zarzucie. Sąd Rejonowy przeprowadził postępowanie dowodowe w sposób prawidłowy i trafnie (choć zwięźle) ocenił zgromadzone w sprawie dowody, rozważył wszystkie ustalone na ich podstawie okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, a swoje przekonanie co do ich wiarygodności - w sensie pozytywnym i negatywnym - logicznie i wyczerpująco umotywował w pisemnych motywach orzeczenia, przy czym uczynił to z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Następnie na podstawie tychże dowodów, poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne co do sprawstwa i winy oskarżonego A. O. (1) w zakresie przypisanego mu

czynu. Sąd Okręgowy co do zasady podziela ocenę materiału dowodowego dokonaną przez Sąd Rejonowy, jak i odtworzony na podstawie tego materiału stan faktyczny. Kontrola odwoławcza wykazała bowiem, że Sąd Rejonowy dokonując ustaleń faktycznych działał zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów, w ramach i na podstawie obowiązującego prawa oraz zasad doświadczenia życiowego.			
Wniosek			
Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego A. O. (1) od zarzucanego mu czynu, względnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Kontrola odwoławcza nie			

wykazała błędów w rozumowaniu Sądu I instancji lub też ocen kłójących się z zasadami doświadczenia życiowego, czy wskazaniami wiedzy. Nadto, Sąd Rejonowy w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku przedstawił zarówno proces związany z oceną dowodów, jak i przesłanki, które doprowadziły go do uznania oskarżonego A. O. (1) za winnego przypisanego mu czynu.

4.
**OKOLICZNOŚCI
PODLEGAJĄCE
UWZGLĘDNIENIU
Z URZĘDU**

4.1.

Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności

5.
**ROZSTRZYGNIĘCIE
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO**

1.7. **Utrzymanie w mocy wyroku**

sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Utrzymanie w mocy wszystkich rozstrzygnięć zawartych w zaskarżonym wyroku Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 28 września 2021 roku sygn. akt II K 1175/19.		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Wyrok jest słuszny i sprawiedliwy, zaś apelacja obrońcy oskarżonego bezzasadna. Sąd I instancji przeprowadził w przedmiotowej sprawie postępowanie dowodowe w sposób wszechstronny i wyczerpujący, a następnie zgromadzony materiał dowodowy poddał rzetelnej analizie i na tej podstawie wyprowadził całkowicie słuszne wnioski zarówno co do winy oskarżonego w zakresie popełnienia przypisanego mu przestępstwa,		

subsumcji prawnej jego zachowania pod wskazane przepisy prawne, jak i w konsekwencji orzeczonej kary. Przedmiotem rozważań zaprezentowanych przez Sąd Rejonowy w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku były nie tylko dowody obciążające oskarżonego, ale i dowody przeciwne, zostały one ocenione w zgodzie z zasadami logicznego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego. Jednocześnie kara wymierzona oskarżonemu jest adekwatna do jego czynu i sprawiedliwa, na pewno nie nosi cech rażącej niewspółmierności.

1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji

5.2.1.

Przedmiot i zakres zmiany

Zwięźle o powodach zmiany

1.9. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>			
1.1.7. <i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i>			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			

1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
2	Sąd okręgowy na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. w zw. z § 11 ust. 2 pkt 4 w zw. z § 11 ust. 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015.1800 z późn. zm.) zasądził od oskarżonego A. O. (1) na rzecz oskarżycielki posiłkowej Z. O. kwoty po 840 złotych tytułem zwrotu poniesionych przez nie kosztów	

	zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.	
3	W oparciu o przepisy art. 634 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k. i art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. Nr 49 poz. 223 z 1983 roku z późniejszymi zmianami), Sąd Okręgowy zasądził od oskarżycielki posiłkowej Z. O. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 60 złotych tytułem opłaty za drugą instancję oraz kwotę 10 tytułem zwrotu wydatków poniesionych w postępowaniu odwoławczym.	
4	W oparciu o przepisy art. 634 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k. i art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. Nr 49 poz. 223 z 1983 roku z późniejszymi zmianami), Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego A. O. (1) kwotę 180 złotych opłaty za drugą instancję oraz kwotę 10 złotych	

tytułem obowiązku zwrotu wydatków poniesionych przez Skarb Państwa. Zdaniem sądu odwoławczego nie ma żadnych argumentów przemawiających za zwolnieniem oskarżonego od konieczności uiszczenia poniesionych w sprawie wydatków w wysokości 10 złotych oraz od opłaty w kwocie 180 złotych. Oskarżony jest mężczyzną w średnim wieku, z ostatnich informacji o nim wynikało, że jest emerytem oraz dodatkowo pracuje dorywczo oraz osiąga dochód w wysokości około 200-400 złotych. Poza tym, jak wynika z analizy akt sprawy nie ma nikogo na utrzymaniu oraz posiadał w niniejszym postępowaniu obrońcę z wyboru, a więc jest w stanie wygospodarować środki finansowe na poczet zapłaty należnego obrońcy wynagrodzenia. W aspekcie powyższego, w ocenie sądu odwoławczego oskarżony winien i ma ku temu możliwości, ponieść

	w całości należności fiskalne związane z przedmiotowym postępowaniem karnym.	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego A. O. (1).		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 28 września 2021 roku w sprawie sygn. akt II K 1175/19.		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana